

Těchto pár slov, která si budoucí manželé vymění během svatebního obřadu, jsou nejdůležitější slova manželského slibu. Na vzájemném přijímání a odevzdávání stojí láska manželů, a tím i všech členů rodiny. Láskyplný vztah je ta nejdůležitější a současně i nejtěžší věc v životě. Na zkušenosti z manželství jsme se zeptali Vladky a Davida Vaistauevých, kteří před nedávnem oslavili dvacáté první výročí svatby.

Milí Vladko a Davide, jste manželé už 21 let. Baví vás to pořád? A pokud ano, tak proč?

David: Na tuto otázku ti rádi odpovíme kladně. A to ne proto, že já bych se bál studené večere a přestal mít nažehleno, a ani Vladka neodpoví jen proto, aby měla přidělané poličky a nemusela všechny domácí opravy řešit izolepou. Zkrátka ANO. Jsme spolu rádi a navzájem si pomáháme a doplňujeme se.

Davide, prozradím o tobě, že jsi jako kluk dlouho neměl žádnou holku. Trápilo tě to tehdy?

V dospívání jsem byl každou chvíli do nějakého děvčete až po uši zamilovaný a byla to docela, musím říct, slušná srdeční „masírka“. Ale máš pravdu. Trápilo mě to, ale na druhou stranu jsem si zamilovanost

nikdy neodpíral, a i když platonickou, užíval jsem si ji plnými doušky.

A jak to hodnotíš s odstupem? Je ti pořád líto, že jsi nemohl holky střídat jak ponožky?

Jsem moc rád, že s odstupem vidím všechno ve světle veliké vděčnosti. Právě v ten čas, kdy jsem měl pocit, že jsem jen odmítaný, se ve mě formovala ta krásná a potřebná příprava na budoucí manželství.

A jak to bylo u tebe, Vladko? Měla jsi kluka na každém prstu a nakonec sis vybrala toho pravého?

Musím se přiznat, že jsem byla také v dospívání pořád do někoho zamilovaná, ale jen platonicky. A možná díky tomu jsem zjistila, koho opravdu hledám a jaký by měl

být ten pravý. S kým bych chtěla mít rodinu a strávit s ním celý život. Je pravda, že mě v dospívání oslovilo hned několik kluků, ale já jsem vždycky dala na svůj vnitřní hlas a potřebovala jsem se cítit uvolněně a v bezpečí, a to jsem s Davidem vždycky cítila.

Davide, jak jsi poznal, že Vladka je ta pravá?

Pokud jde o přeskočení té první jiskry, tak to byla určitě láska na první pohled.

Byl to právě její krásný a vřelý úsměv, který věnovala čtenářům v oddělení městské knihovny. Že je to ta pravá jsem asi poznal i díky tomu, že jsem věděl, koho hledám. Všechny její vlastnosti asi nejlépe vystihuje nápis „Láskyplný človíček“, který na dřevěné medaili dostala na dětském táboře.

Vladko, můžeš prozradit, jak si tě David získal?

David si mě získal především svojí stydlivostí, moc mě to rozesmávalo. Když jsem po maturitě nastoupila do práce do knihovny, kde jsem pracovala jako knihovnice, tak mě tak hezky oslovil při hledání knihy na referát do školy (to ještě zdaleka nebyl internet na takové úrovni jako dnes). Do knihovny začal chodit pravidelně každý týden v pátek (přes týden byl na intru) a vždycky mi donesl kytičku a dává mi kytičky dodnes (i mimo narozeniny či svátek). Je to tak romantický....

Co je podle vás na manželství nejtěžší a co je nejkrásnější?

Vladka: Na manželství je asi krásné, jak člověka provází od dítěte. U rodičů nalézáme bezpečí, lásku a objetí. Později pak člověk zatouží po opětované lásce a blízkosti

a stane se sám milujícím rodičem. Na našem manželství také vnímám požehnání čtyř dětí, které se učí od nás i od sebe, dávají nám mnoho inspirace a radosti z malých věcí.

David: Jako nejtěžší na manželství vnímám neustálý boj se sklonem k sobectví a zpožděním, kdy od druhého více bereme, než abychom mu pomáhali a naslouchali. V rodičovství je určitě smutné, když dětem místo svého času dáváme různé náhražky místo sebe sama.

I mezi milujícími partnery vznikají neshody a hádky. Jak řešíte krize?

Vladka: Mluvením. Nehádáme se, ale jakmile je co řešit, tak to rozhodně musíme říct nahlas. Vždyť ženy jsou prý z Venuše a muži z Marsu. Když žena něco řekne nebo udělá (a naopak), tak si to ten druhý může vysvětlit jinak. Je rozhodně lepší vnitřně nedoutnat, ale raději si to všechno vysvětlit nahlas, než dojde k nějakému nedorozumění.

David: Jsem rád, že naše rozdílnosti do krizí ani nepřecházejí a dají se Bohu díky rozpoznat s trochou pokory a objetím. Když už mě Vladka za něco hubuje, tak z lásky, má mě přece ráda.

Vladko, co bys poradila mladým lidem, které trápí, že nikoho nemůžou najít?

At' naslouchají svému vnitřnímu hlasu. Jestli se v přítomnosti toho druhého

opravdu cítí dobře a chtějí s ním být. Rozhodně at' si neříkají, že „na tohle si budu muset zvyknout“. To, co vám na tom druhém bude vadit, se dále bude jenom prohlubovat a bude vás to štvát postupem času víc a víc.

Moc všem přejeme, aby si každý našel svou milovanou polovičku. A aby čas hledání a čekání na toho druhého byl časem poznávání a vnitřního růstu. Odevzdávám se ti a přijímám tě.

*Za rozhovor děkuje
Zbyněk Pavienský*

Foto: Archiv rodiny Vaistauevých

Strach

Začínají se objevovat zprávy o další vlně covidu. Mám strach o zdraví babičky, dědečka i rodičů. Bojím se, že umřou. Co můžu dělat?

Libor, 14 let

Ahoj Libore,

možná je zbytečné připomínat, že smrt je nezbytná součást našeho života, ale já to přesto na začátek zmíním. To je totiž částečně odpověď na tvou otázku – s faktem, že jednou umřeme, nemůžeš udělat vůbec nic. Měnit můžeš jen to, co máš ve svých rukách. A toho je naštěstí poměrně dost. V prvé řadě můžeš využít svého času teď a trávit ho s prarodiči a rodiči, naplánovat si společnou činnost nebo si vytvořit pravidelný rituál. Věřím, že při společné činnosti bude pro tebe také možnost mluvit s nimi o svých obavách. Ne, že by ti nabídli nějaké jasné řešení, ale společné sdílení může být pro tebe moc úlevné a pro rodiče i prarodiče to může být možnost, jak se dozvědět, nad čím a jak přemýšlíš.

Ke tvému strachu ze smrti je třeba se stavět s respektem. Musím ovšem dodat, že tento respekt je třeba přijímat zdravě, s odpovídající vahou, ale ne přehnaně. Je dobré uvědomit si, co pro tebe osobně smrt znamená, co všechno obsahuje. Jako křesťan můžeš mít výhodu, že smrt není v pojetí náboženství pojímána jako konec všeho, ale je začátkem něčeho nového. Něčeho, co si možná neumíme plně představit. Tvoje otázky a obavy mohou být pro tebe výzvou k většímu bádání, jak ten nový začátek po smrti vypadá. Určitě objevíš knížky nebo články na toto téma. Možná by to mohl být námět k diskusi, který by stálo za to přinést do společenství mládeže, pokud se ho u vás ve farnosti účastníš. Umím si představit, že podobné otázky se honí hlavami tvých kamarádů a sdílet je spolu by mohlo být úlevné (že v tom nejsi sám) i přínosné (každý na to může pohlížet jinak a mít svoji strategii, jak se s obavami vyrovnat).

Obecně můžu říct, že čím více o našich obavách a straších mluvíme a zajímáme se o ně, tím více je poznáváme. A čím více něco poznáváme, tím více tomu rozumíme a strach se zmenšuje. Zároveň zopakuju, že může dost pomoci sdílení s dalšími lidmi, at' už jsou to rodiče, prarodiče, kamarádi, kněz... v myšlenkách druhých můžeš najít odpovědi nebo rady pro sebe.

Libore, přeji ti, aby tě strach neochromoval, ale abys ho uměl přijmout jako výzvu a motivaci k nové akci a způsobu přemýšlení.

ANETA HRABOVSKÁ, PSYCHOLOŽKA

Foto: AnChalee - Adobe stock